Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαλὸν εἰς τὴν χάριν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ			
Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἔνηχία	δρ. 16.—	Ἔνηχία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱανδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφεσίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 3

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Ἀ! καταλαβαίνω! φώναξε ξαφνικὰ ἡ χήρα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι... Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ λόγος ποὺ εἶχα τόσον καιρὸ κάποια κρυφὴ προστασία...

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Φιδές, ἀπόψε θὰ ἐξηγήσετε πολλὰ μυστήρια, ποὺ πολὺν καιρὸ σᾶς φαινόνταν ἀκατανόητα: Τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ βρίσκατε μέσα στὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ, ὅταν σᾶς χρειαζόνταν νὰ πληρώσετε κανένα χρέος· τὰ καινούργια ροῦχα, ποὺ σᾶς πουλοῦσε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ κάποιος πραγματευτής, ὅταν θέλατε νὰ ντύσετε τὸ γιό σας· οἱ παραγγελίες γιὰ δαντέλλες ποὺ ἀδιάκοπα λαβαίνατε καὶ σᾶς πληρωνόνταν διπλᾶ ἀπ' ὅ,τι θἄπαιρνε κάθε ἄλλη...

—Φτάνει! τὸν ἔκοψε ἡ κυρὰ Δυρμπὰν γεμάτη θυμό... Δὲ βλέπετε λοιπὸν πόσο κακὸ μοῦ κάνετε, ποὺ μὲ βγάζετε ἀπὸ τὴν ὡραία πλάνη ποὺ τόσον καιρὸ μ' ἔκανε νὰ ζῶ;... Ἐπίστευα πὼς εἶχα νικήσει τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, καὶ πὼς εἶχα μεγαλώσει τὸ παιδί μου μόνο μὲ τὸν ἱδρῶτα μου καὶ μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπετε. Καὶ νὰ μαθαίνω ξαφνικὰ τώρα, ποὺ αὐτὴ ἡ φοβερὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας, αὐτὴ ποὺ μοῦ ἄρπαξε τὸν ἄντρα μου, ἐξακολουθεῖ δώδεκα τώρα χρόνια νὰ μὲ καταδιώκῃ μὲ τὶς ἀτιμωτικές της εὐεργεσίες!... Ὤ! εἶναι φοβερό! φοβερό! Γιατί ἤρθατε τώρα νὰ μοῦ πάρετε ὅλο μου τὸ θάρρος, ὅλη μου τὴν ὑπομονή;

—Γιὰ τὸ καλό σας, κυρία, καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ σας, ἀπάντησε ὁ Φιδές.

Λέγοντας αὐτά, ὁ συμμορίτης πῆρε ἀνάμεσα στὰ σκέλια του τὸ παιδί, ποὺ φαινόταν τώρα πὼς εἶχε μερώσει, καὶ βυθίζοντας τὸ χέρι του στὶς ξανθές του μποῦκλες χαϊδευτικά, τοῦ ψιθύρισε:

—Ἔννοια σου, μικρέ μου, κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἐγὼ θἄμαι ὁ δάσκαλός σου. Δὲ γελιέμαι ἐγώ: σὺ εἶσαι καμωμένος γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μας!

—Καὶ τί θὰ μὲ μάθετε; ρώτησε δυνατὰ ὁ Φρέδος.

—Θὰ σὲ μάθω, ἀποκρίθηκε ὁ Φιδές, νὰ εἶσαι γενναῖος, τολμηρὸς κι' ἐπιτήδειος, νὰ περπατᾷς σιγά-σιγὰ τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι, ν' ἀνοίγῃς ὅλες τὶς πόρτες, ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ στερεές, νὰ μὴ φοβᾶσαι κανένα, νὰ ρίχνῃς κάτω, μονάχα μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ σου, τὸν πιὸ δυνατὸ ἄνθρωπο, νὰ πηδᾷς τοὺς πιὸ ψηλοὺς τοίχους, νὰ τρέχῃς τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες σὰν ἀλογάκι, χωρὶς νὰ κουράζεσαι, νὰ γίνῃς πλούσιος, δυνατός... Νὰ τί θὰ σὲ μάθω, φιλαράκο μου!

Ὁ Φρέδος, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν εὐγλωττη ἀπαρίθμηση, ἄρχισε νὰ γελᾷ, τὰ μάτια του ἔλαμψαν καὶ, γυρίζοντας στὴ μητέρα του, εἶπε:

—Μητέρα, καλύτερα θέλω νὰ μάθω αὐτά, παρὰ νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο.

Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ ἔκαμαν τὴ γυναῖκα τοῦ καρατομημένου νὰ πεταχτῇ. Ἄρπαξε τὸ παιδί της ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κακούργου, τσοῦρε κοντά της καὶ τοῦπε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:

—Σώπα, κακόμοιρο παιδί! Μὴν τὸν ἀκοῦς αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!... Θέλει νὰ σὲ κάμῃ ὅπως ἔκαναν τὸν πατέρα σου... Μὴν τὸν ἀκοῦς! Θέλει νὰ σὲ καταστρέψῃ!...

Ὁ Φιδὲς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὄχι, ὄχι, ἔκαμε... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας γίνονται πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι. Ὅπως εἶναι ὅλες οἱ τέχνες, ἔτσι εἶναι κι' ἡ δική μας: Ὑπάρχουν καὶ κίνδυνοι, μὰ ἀρκετοὶ ἐπιτυχαίνουν· καὶ μιὰ φορὰ ποὺ θὰ γίνῃς δικός μου μαθητής, ἐσὺ θὰ προκόψῃς!

Ἡ κυρὰ-Δυρμπὰν ἔχασε τὴν ὑπομονή της.

—Φτάνει, εἶπε. Ἀρκετὰ σᾶς ἀκούσαμε. Μάθετε πὼς τὸ παιδί μου ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ ὅμοιος σας. Θὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος. Τἀκοῦτε;

—Θὰ γίνει δυστυχισμένος!

—Ἀδιάφορο! Τοῦλάχιστο δὲ θὰ πεθάνῃ στὴν κ.

Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα δὲν ἐτελείωσε τὴ φράση της. Ἔρριξε ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα στὸν μαραγκὸ κι' αὐτὸς κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν οὐδετερότητά του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ κ' εὐγενέστατα εἶπε στὸ συμμορίτη:

—Μὰ δὲν βλέπετε, κύριε, ὅτι οἱ προτάσεις σας τυραννοῦν αὐτὸ τὸ δύστυχο πλάσμα; Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε τη... Φύγετε!

Ὁ Φιδὲς ἐσήκωσε τὰ μάτια ψηλά.

«—Δὲν θέλουμε πιὰ τίποτε, ἀπὸ σᾶς!» (Σελ. 18, στιχ. 6.)

— Τί δύσκολο πού εἶναι, ἀναστέναξε, νὰ ὑπηρετήσῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους!

— Μὰ ἀφοῦ δὲ μᾶς χρειάζουνται οἱ ὑπηρεσίες σας;... εἶπε ἐρεθισμένος ὁ μαραγκός.

— Ποιὸς θὰ φροντίσῃ λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ παιδί; εἶπε ὁ Φιδές, δείχνοντας τὸ Φρέδο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησῃ χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνῃ, ἀλλὰ γεμᾶτος προσοχή.

— Ἐγώ! ἀπάντησε μ' εὐγένεια ὁ Ἀζάρ.

— Θέλετε νὰ τὸν κάμετε μαραγκό; Ἐλεεινὴ τέχνη, ποὺ δὲ βγάζει κανεὶς οὔτε τὸ ψωμί του μὲ δαύτη!

Ὁ χοντρὸς μαραγκὸς ἐχλώμιασε.

— Μπᾶ; ρώτησε, μὰ μὲ ξέρετε λοιπὸν καὶ μένα;

Ὁ κακοῦργος ἐγέλασε.

— Βεβαιότατα, σᾶς ξέρω! Ὀνομάζεστε Νεπομισὲν Ἀζάρ. Κάθεστε στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ. Τὸ μαραγκούδικό σας εἶναι στὸ ἰσόγειο κι' ἡ κρεββατοκάμαρά σας ἀπὸ πάνω. Σ' αὐτὴ τὴν κρεββατοκάμαρα ἔχετε ἕνα κομμὸ μὲ μυστικὸ συρτάρι. Ἐκεῖ μέσα βάζετε τὰ λεφτά σας κι' ἡ κυρὰ Ἀζὰρ τὰ διαμαντικά της.

Ὁ χοντρὸς ἄνθρωπος δὲν ἦταν πιὰ χλωμός. Ἦταν πράσινος.

— Θεέ μου! ἔκανε. Τί εἶναι τοῦτο; πῶς τὰ ξέρες ὅλ' αὐτά;...

Μὰ ὁ Φιδὲς ἐξακολούθησε:

— Πλάϊ εἶναι ἡ τραπεζαρία. Τ' ἀσημένια μαχαιροπήρουνα εἶναι στὸ δεύτερο συρτάρι ἀριστερά, καὶ στὸ βάθος τοῦ μπουφφέ, κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ πετσέτες, ὑπάρχουν μερικὲς μετοχοῦλες...Βλέπετε, ἀγαπητέ μου κύριε Ἀζάρ, σᾶς γνωρίζω ἀρκετά...

— Πολὺ ἀρκετά! Πάρα πολὺ ἀρκετά! φώναξε ὁ μαραγκός.

Ὁ Φιδὲς ἔβαλε τὰ γέλια:

— Εἶστε κακός. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!... Ποῦ θὰ κρύψετε τώρα τὰ λεφτά σας; Στοιχηματίζω πῶς θὰ πᾶτε νὰ τὰ βάλετε στὴν Τράπεζα καὶ τὰ διαμαντικὰ κάτω ἀπ' τὶς σανίδες τοῦ πατώματος... Ὅλοι οἱ νοικοκυραῖοι ἴδιοι εἶναι!

Ὁ μαραγκὸς ἄναψε.

— Ἄ, ἔτσι; ἔκαμε. Φαντάζεσθε λοιπὸν πῶς θὰ σᾶς πῶ ποῦ θὰ κρύψω τὰ λεπτά μου;

— Αὐτὸ θᾶταν τὸ καλύτερο ποὺ θᾶχατε νὰ κάνετε, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Φιδές· γιατὶ θὰ μὲ ὑποχρεώνατε· ὁπωσδήποτε μείνατε ἥσυχος· σᾶς δὲ θὰ σᾶς κλέψουμε ποτέ!

Ὁ μαραγκὸς ἀνέπνευσε.

— Γιατί; ρώτησε.

— Γιατί ξέρουμε πῶς σταθήκατε καλὸς στὴν κυρία Δυρμπὰν κι' ἔτσι μπήκατε καὶ σεῖς στὴν προστασία μας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, μουρμούρισε ὁ Ἀζὰρ ἡσυχασμένος.

— Μιὰ εὐεργεσία δὲν χάνεται ποτέ!

Διατυπώνοντας αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα, ὁ Φιδὲς πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ φαινόταν πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ, γιατὶ ἡ στάση τῆς κυρὰ-Δυρμπὰν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πολὺ λίγο ἐνθαρρυντική. Ἔσφιγγε ἄγρια τὸ παιδί της στὸ στῆθος της καὶ δὲν τὸ ἄφινε νὰ πλησιάσῃ. νἀρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο ἄνθρωπο.

Ὁ Φρέδος στεκόταν κοντά της γιὰ νὰ μὴ τὴ δυσαρεστήσῃ· μά, μέσα του, ἔβρισκε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ τόσο ψιλόλιγνος, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὰ παράθυρα κι' ἤξερε ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μυστικά, ἦταν πολὺ διασκεδαστικός.

— «Κρῖμα, σκεπτόταν, ποὺ ἡ μαμὰ δὲ θέλει νὰ γείνω μαθητής του... Θὰ μοῦδινε μαθήματα πολὺ ὡραιότερα ἀκὸ τὸν ἡλίθιο δάσκαλό μου, ποὺ μὲ μαθαίνει τὴν ὀρθογραφία καὶ τὴν ἀναγωγὴ τῶν κλασμάτων στὸν αὐτὸ παρονομαστή.»

***

Ὁ Φιδὲς ξανάβαλε στὸ πρόσωπό του τὴ μαύρη του μάσκα καὶ πρωτοῦ φύγῃ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πραγματάκι, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση μπρὸς στὴν κυρὰ-Δυρμπάν, ποὺ ἦταν πάντα ἐχθρικὴ κι' ἀμίλητη, καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, τὸ σύνθημα τῆς Μαύρης Μάσκας εἶναι νὰ μὴ σᾶς ἀφίνουμε νὰ στενοχωρῆσθε στὸ παραμικρό... Δὲ θέλετε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασή μου γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γιοῦ σας; Ἔστω! Δὲν ἐπιμένω καὶ φεύγω. Ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲ θὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ προσφέρω σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἕνα μικρὸ δῶρο, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ δεκατρία του χρόνια.

— Δὲ θέλουμε πιὰ τίποτ' ἀπὸ σᾶς! ἀπάντησε ξερὰ ἡ μητέρα.

— Οὔτε κι' αὐτό;

Κι' ὁ συμμορίτης ἔδειξε μιὰ μικρὴ ἀσημένια σφυρίχτρα καὶ τὴν ἐπρόσφερε στὸ Φρέδο.

— Ἄ! τί ὡραία σφυρίχτρα!... φώναξε τὸ παιδί. Θὰ μ' ἀφίσεις νὰ τὴν πάρω, μαμά, ἔ;

Καὶ προτοῦ προφτάσῃ κανεὶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ τὸ παιδὶ ἄρπαξε τὴ σφυρίχτρα. Πῆγε νὰ τὴ βάλῃ στὰ χείλη του, μὰ ὁ Φιδὲς μὲ ἀπότομη χειρονομία τὸ ἐμπόδισε.

— Μή, ἀγόρι μου! εἶπε σοβαρά. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι χωρὶς λόγο αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα, γιατὶ εἶναι φυλαχτό: εἶναι ὁ χαιρετισμὸς τῶν συμμοριτῶν τῆς Μαύρης Μάσκας!

Ὕστερα, ἀκουμπῶντας τὸ μακρύ του χέρι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ἐξακολούθησε:

— Ἂν καμμιὰ φορὰ βρεθῆς σὲ κίνδυνο, ἂν βρεθῆς σὲ στενόχωρη θέση, ἔλα σ' αὐτὴ τὴ συνοικία καὶ σφύριξε μὲ τὴ μαγικὴ σφυρίχτρα. Ἀμέσως ἕνα σωρὸ καλοὶ σύντροφοι θὰ τρέξουν κοντά σου, ἕτοιμοι νὰ σὲ ὑπερασπίσουν, νὰ σὲ βοηθήσουν, νὰ σκοτωθοῦν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε τοὺς ἐχθρούς σου... Μὴν ξεχνᾷς αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα καὶ... γειά σου.»

Χωρὶς ν' ἀκούσῃ λέξη παραπάνω, ὁ Φιδὲς χαιρέτησε γρήγορα μὲ τὸ καπέλλο, ἄνοιξε τὴν πόρτα βιαστικὰ καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, σὰ μιὰ φανταστικὴ ὀπτασία.

Μόλις ἔμειναν μόναι, ἡ κυρὰ-Δυρμπὰν ἔβαλε τὸ σύρτη.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, ἔφυγε!

Ἡ ἄμορφη γυναίκα κοίταζε τρέμοντας ἀκόμη τριγύρω της τὸ δωμάτιο, ὅπου δὲν ἦταν πιὰ παρὰ μόνο τὸ παιδί κι' ὁ μαραγκός, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Σχεδὸν τῶχε κατορθώσει, ὅταν ἡ κυρὰ-Δυρμπὰν εἶδε στὰ χέρια τοῦ Φρέδου τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα, τὸ δῶρο τοῦ κακούργου.

— Ἄχ, εἶπε, δὲν ἦταν λοιπὸν ἐφιάλτης!...

Κι' ὥρμησε στὸ Φρέδο, τοῦ ἄρπαξε τὴ σφυρίχτρα καὶ τὴν πέταξε γρήγορα στὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ.

— Τὴ σφυρίχτρα μου! φώναξε τὸ παιδὶ κλαίγοντας. Δός μου, μαμά μου, τὴ σφυρίχτρα μου σὲ παρακαλῶ!

Κι' ἔτρεξε νὰ τὴν ξαναπάρῃ. Μὰ ἡ μητέρα του τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε ὀρθὰ-κοφτά:

— Ἄς τη, Φρέδο! Τὸ θέλω!

Ὁ μικρὸς Φρέδος ἔκλαιγε, μὰ ἀγαποῦσε τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἄκουγε τυφλά. Ὅσο κι' ἂν τοῦ κόστιζε νὰ χάσῃ αὐτὸ τὸ φυλαχτό, αὐτὸ τὸ δῶρο, δὲν κουνήθηκε.

Τότε ἡ μητέρα, ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία, τὸν ἐφίλησε τρυφερά.

— Παιδάκι μου, παιδάκι μου, ἔλεγε, εἶσαι καλὸ καὶ μ' ἀγαπᾷς. Δὲ θὰ σταθῆς νὰ σὲ παρασύρῃ ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος.

— Ναί, μαμά μου, ἀπαντοῦσε ὁ Φρέδος, ξαναφιλῶντας τὴ μητέρα του· μὰ δὲν ἦταν λόγος νὰ πετάξουμε τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα.

— Ἦταν καὶ παραῆταν, φώναξε ὁ κ. Ἀζάρ, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶχες κι' ἀνάγκη νὰ τὴ μεταχειριστῆς.

Κι' ὁ χοντρὸς ἄνθρωπος πῆγε αὐτὸς νὰ βρῇ τὴ σφυρίχτρα μέσα στὶς στάχτες. Τὴ βρῆκε τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε:

— Τὸ κρατῶ ἐγὼ τὸ περίφημο αὐτὸ φυλαχτό... Τὸ κάτω-κάτω δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ.

Ὕστερα γύρισε στὸ Φρέδο καὶ τοῦπε:

— Ἄλλως τε θὰ βλεπόμαστε, ἀγόρι μου, ἀφοῦ ἀπὸ αὔριο θἀρθῆς μαθητευόμενός στὸ μαγαζί μου... Ἔτσι δὲ συμφωνήσαμε, κυρὰ-Δυρμπάν;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ μητέρα, μὲ πολλὴ μου χαρὰ θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸ παιδί μου. Θὰ τὸν κάμετε καλὸν ἐργάτη, σεῖς! Δὲν εἶστε σὰν αὐτὸν ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ τὸν πάρῃ...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπε ὁ καλὸς Ἀζάρ, ποὺ εἶχε ξαναγίνει ψύχραιμος ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φιδὲς εἶχε φύγει, ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ ἀναίδεια αὐτῶν τῶν παλιανθρώπων, τῶν μασκαράδων, δὲν ἔχει ὅρια... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπ' τὸ παράθυρα!... καὶ τολμοῦν νὰ σᾶς κάνουν πρόταση, σὰν αὐτὴ ποὺ σᾶς ἔκαναν!... εἶναι ἀνήκουστο! Πρέπει νὰ πάω νὰ τὰ πῶ στὸν ἀστυνόμο τῆς συνοικίας... Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲ θὰ μὲ πιστέψει, θὰ μοῦ πῇ πῶς ὀνειρεύτηκα!

— Κι' ὅμως ἦταν ἀλήθεια! πετάχτηκε ὁ Φρέδος μὲ σοβαρότητα. Ἐγὼ θὰ τὸν θυμοῦμαι πάντα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μαύρη μάσκα!

Ἀκούγοντας τὴ δήλωση τοῦ παιδιοῦ, ὁ μαραγκὸς κι' ἡ κυρὰ-Δυρμπὰν ἄλλαξαν ἕνα βλέμμα. Ὕστερα ὁ χοντρὸς ἄνθρωπος σηκώθηκε καί, χτυπῶντας πατρικὰ τὰ μάγουλα τοῦ Φρέδου, τοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη:

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΚΥΡΑ ΣΕΛΗΝΗ

(Κατὰ τὸ Γαλλικό)

Αὐτὴ ἡ γριὰ κυρὰ-Σελήνη
ἀδιάκριτη ἔχει γίνει
καὶ περίεργη πολύ:
Τὸ σκοτάδι ὅταν σιμώνει
καὶ τὰ δίχτυα της ἁπλώνει
γύρω ἡ νύχτα ἡ θολή,

Τὸ ματάκι της ἀρχίζει
κοντηνὰ νὰ λαμπυρίζῃ
μὲς στὰ νέφη τὰ λευκὰ
καὶ κοιτᾷ, μὲς ἀπ' τὰ βάθη
τ' οὐρανοῦ, νὰ ἰδῇ, νὰ μάθῃ
τῶν παιδιῶν τὰ μυστικά.

Μὲ τὰ μάτια τεντωμένα,
κατεβαίνει στὰ κλεισμένα
παραθύρια γιὰ νὰ ἰδῇ
καὶ κοιτᾷ, ἀπ' τὴ χαραμάδα,
γιὰ νὰ μάθῃ ἂν φρονιμάδα
τὸ καθένα ἔχῃ παιδί.

Κι' ἂν ἰδῇ καμμιὰ ἀταξία,
τότε μὲς στὴν ἡσυχία
τῆς νυχτὸς καὶ τὴ σωπή,
στὰ κατάλευκα τὰ νέφη
βιαστικὴ ξαναεπιστρέφει,
στὸ Θεὸ νὰ τὴν εἰπῇ.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ

Συλλογίζομαι συχνὰ κάποιες ταινίες κινηματογράφου, ποὺ τελειώνουν μὲ τὴν ἐμφάνιση ἑνὸς μικροῦ συμπαθητικοῦ πετεινοῦ. Κάτι παρόμοιο μοῦ συμβαίνει, ὅταν θυμοῦμαι τὴν πατρίδα μου καὶ τὴν παιδιάτικη ζωή μου. Ἡ παράσταση κλείνει μὲ τὸ φανέρωμα ἑνὸς ὡραίου, περήφανου παγωνιοῦ, μ' ἀνοιγμένα τὰ φτερὰ σὰν βεντάλια καὶ τὸ ράμφος σηκωμένο ψηλά.

Ἤμουν μικρός, πολὺ μικρός· καὶ τὸ παγῶνι τὸ εἶχανε φέρει σὲ κάποιο σπίτι ἀρχοντικό, κοντὰ στὴ θάλασσα, μακριὰ ἀπὸ τὸ δικό μας τὸ σπίτι τόσο, ποὺ ἔπρεπε νὰ περπατήσω ὥρα πολλή ὡς που νὰ δῶ τὸ περίεργο, ἐξωτικὸ πουλὶ μὲ τὰ πολύχρωμα φτερὰ καὶ τὸ εὐγενικὸ περπάτημα. Καὶ τὸ σπίτι ἦτανε ὄμορφο, καινούργιο σπίτι, μὲ πολλὰ πατώματα, μὲ κήπους κι' αὐλὲς καὶ λιακωτά, μὲ λουλούδια καὶ δέντρα βαλμένα στὴ σειρὰ κανονικά,—κάτι ἀσυνήθιστο γιὰ τὸν τόπο μας.

Καὶ τὸ πουλί, ἦταν ἕνα θαῦμα γιὰ τὰ παιδιάτικα μάτια μου.

Καὶ πήγαινα κάθε ἀπόγεμα, τὴν ὥρα ποὺ βράδιαζε, πέρα στὸ σπίτι τἀρχοντικό, κοντὰ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ θαυμάσιο πουλί, καθὼς κινοῦσε τὴν οὐρὰ περήφανα καὶ καθὼς περπατοῦσε ἀπὸ ταράτσα σὲ ταράτσα εὐγενικὰ καὶ καθὼς στεκότανε, σὰν ἐκπληκτο καὶ σὰ συλλογισμένο, πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐδασίλευε ὁ ἥλιος θριαμβικὰ πίσω ἀπὸ τὰ μαβιὰ βουνά.

Πολλὰ πράματα δὲ μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ παιδιακίσιο μυαλάκι μου βέβαια, ἀφοῦ πέρασε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ μάθω, πῶς τὸ παρίεργο πουλὶ λεγότανε ἑλληνικὰ τ α ὼ ς (ὄνομα, ποὺ μοῦ φάνηκε ἄλλο τόσο περίεργο κι' ἐξωτικὸ κι' αὐτό)· μὰ ἡ καρδιά μου γέμιζε ἀπὸ τὸ συναίσθημα μιᾶς ὑπέρτερης ὀμορφιᾶς, καθὼς τὸ κοιτοῦσα. Μοῦ φαινότανε πῶς εἶχ' ἔρθει ἀπὸ μιὰ χώρα μακρυνή, ὅπου ὅλα ἦταν ὡραῖα καὶ θαυμαστὰ κι' ὅπου ἄφινα τὴ φαντασία μου νὰ ταξιδεύει μὲ κάποια ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση. Κι' ὅταν γύριζα κατόπι στὸ σπίτι μου, ὅλα μοῦ φαινόντανε πιὸ ὡραῖα καὶ πιὸ εὐχάριστα ἀπὸ πρίν. Γιατὶ ὁλοῦθε ἔβλεπα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ἕνα ἐξαίσιο πουλὶ νὰ περπατεῖ εὐγενικὰ μ' ἀνοιγμένη τὴν οὐρὰ σὰ βεντάλια: ἀκόμα καὶ στὸ βάθος τῶν πιάτων μὲ τὶς χρωματιστὲς σκηνές. Καὶ τώρα ποὺ σκέπτομαι μιὰ ζωὴ περασμένη, βλέπω πάλι μποστά μου τὸ ἐξωτικὸ πουλὶ νὰ κινῇ τὸ κεφάλι περήφανα καὶ ν' ἀνοίγῃ τὸ ράμφος, καθὼς ὁ μικρὸς συμπαθητικὸς πετεινὸς σὲ κάποιες ταινίες κινηματογράφου.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΕΡΝΗ ΔΥΣΗ

Κάτω στὰ βάθη, σύννεφα
χουσᾶ, τριανταφυλλένια
μωβιόχρωμη, ἀξετίμητη
πορφύρα ἔχουν κεντήσει
καλέ μου Φοῖβε, μέσα μου
νοιώθω πικρὴ μιὰν ἔννοια
πῶς θἆναι αὐτὴ σου ἡ ὁλόστεργη
γλυκειά, γαλήνια δύση.

Θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ ρόδινος
ὁ θάνατος καὶ πάλι,
μὲ ὅλη τὴν ἄφιαστη ὀμορφιὰ
τοῦ φθινοπώρου πῶχει·
θὰ γείρῃς μέσα σ' ἄλικα
λουλούδια ἀπόψε ἀγάλι,
—αὔριο θὰ φθάσῃ σκοτεινό,
πικρὸ τὸ πρωτοβρόχι...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΓΥΜΝΑΣΜΑ

Τί κάνει αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ βλέπετε καθισμένο ἐδῶ; Γυρίζει τὸ δεξὶ πόδι στὸ πάτωμα καὶ συγχρόνως, ἐκ παραλλήλου, τὸ δεξὶ χέρι στὸν ἀέρα. Τὸ πόδι τοῦδμως κάνει κύκλους ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τἀριστερᾶ, ἐνῷ τὸ χέρι του ἀπὸ τἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά. Τὸ νομίζετε εὔκολο; Δοκιμάστε καὶ θὰ ἰδῆτε, πῶς εἶναι ἀπ' τὰ δυσκολώτερα γυμνάσματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους! Πιὸ δύσκολο κι' ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔχουν μάθει μὲ πολὺν κόπο μερικοί: νὰ κτυποῦν ρυθμικὰ μὲ τὸ δάκτυλο τὸ τραπέζι καθέτως καὶ συγχρόνως, μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, νὰ σέρνουν τὸ δάκτυλο τοῦ ἄλλου χεριοῦ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ὁριζοντίως.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΕΛΑΝΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τίς «Ψαράδικες Ἱστορίες» ποὺ σᾶς εἶπα τήν ἄλλη φορά, ἔμαθα κι' ἄλλο περίεργο καὶ θαυμάσιο. Ὑπάρχει ἕνα ψάρι, γνωστό σας βέβαια, ποὺ λέγεται ζαργάνα ἤ βελανίδα, ἤ βελόνη τῶν ἀρχαίων. Εἶναι στενόμακρο σχεδὸν σὰ χέλι, ἔχει μύτη σὰ βελόνα καὶ τὸ ἀνοιχτὸ γαλάζιο της χρῶμα λάμπει σὰν ἀσήμι. Λοιπόν, τὸ ψάρι αὐτό, ὅταν βρίσκεται σὲ μικρὸ βάθος, κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια, ἀποκτᾷ ὁλόκληρο μιὰ διαφάνεια καὶ παίρνει τὸ χρῶμα τοῦ νεροῦ, ὥστε δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ τὸ διακρίνῃς παρ' ἀμυδρά, ἀπὸ τὸ περίγραμμα μόνο τοῦ σώματός του, σὰ νὰ ἦταν ἕνα ψάρι γυάλινο! Ὁ κ. Λυκούδης λέει, πὼς ὄχι νὰ ἐξηγήσῃ δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ φαινόμενο, παρὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ παραστήσῃ. Προσθέτει ὅμως, ὅτι στὴν «Ὠκεανογραφία» ἑνὸς γάλλου σοφοῦ, τοῦ Τουλέ, διάβασε πὼς τὴν ἰδιότητα αὐτὴ τὴν ἔχουν πολλὰ ψάρια τοῦ ἀφροῦ, σὰν ἕνα ὅπλο ἀμυντικὸ ποὺ τοὺς τῶδωσε ἡ Φύση, γιὰ νὰ κρύβωνται ἔτσι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους καὶ νὰ γλυτώνουν. Ἄλλα πάλι, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, παίρνουν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας κι' ἄλλα μποροῦν νἀλλάζουν χρώματα καὶ νὰ γίνωνται καστανά, κίτρινα, πράσινα, κατὰ τὸ χρῶμα τῶν θαλασσινῶν φυτῶν ποὺ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ καταφύγιο.

Τί μυστήριο κι' αὐτό, παιδιά μου! Καὶ καθὼς τὸ συλλογιζόμουν, ὅταν τὸ διάβαζα στὸ βιβλίο τοῦ κ. Λυκούδη, θυμήθηκα κάτι ποὺ συνέβηκε σὲ μένα. Ἤταν ἕνα φθινόπωρο ποὺ καθόμουν στὴν Κηφισσιὰ κι' ἔκανα τὸν περίπατό μου στὸ δρόμο τοῦ Τατοΐου. Μιὰ στιγμή, εἶδα χάμω, μπροστά μου, νὰ περπατῇ ἕνα περίεργο ἔντομο, ποικιλόχρωμο, λαμπρό, κι' ἔτρεξα νὰ τὸ φθάσω, νὰ τὸ ἰδῶ κι' ἀπὸ κοντά. Μ' ἄξαφνα τῶχασ' ἀπὸ τὰ μάτια μου! Τί ἔγινε; Πέταξε; Ὄχι, θὰ τῶβλεπα. Κρύφτηκε σὲ καμμιὰ τρύπα; Ὄχι, δὲν ὑπῆρχε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τρύπα, οὔτε πέτρα, οὔτε ξύλο, οὔτε τίποτα. Μόνο μερικὰ φυλλαράκια καὶ κλαδάκια ξερά, ἀπὸ θάμνο. Ἂν ἦταν μέσα σ' αὐτὰ τὸ ἔντομο ἐκεῖνο, ἀρκετὰ μεγάλο—σὰ μιὰ ἀκρίδα,—θὰ φαινόταν... Κι' ὅμως ἦταν ἐκεῖ,—μὰ δὲν τῶβλεπα. Ὕστερα τὸ ἀνακάλυψα, τὸ κατεργάρικο. Γιατὶ μὲ φοβήθηκε καὶ μοῦ ἔκαμε τὸ ψόφιο, τὸ ξερό. Εἶχε τεντωθῇ, εἶχε μακρύνει σὰ βέργα, κι' ὄχι μόνο, παρὰ εἶχε πάρει καὶ τὸ χρῶμα, καφεκίτρινο, ἀπαράλλαχτο, τῶν ξερόκλαδων ἐκείνων ποὺ βρέθηκαν μπροστά του τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου! Προσθέτω κι' αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ λεπτομέρεια: Δὲν εἶχε γίνῃ σὰν ἕνα ἴτιο ξερόκλαδάκι, πεσμένο ὁλάκαιρο χάμω· παρὰ εἶχε πάρει ἕνα καμπυλωτὸ σχῆμα, ὥστε νὰ ἐξέχῃ τὸ μισὸ ἀπ' τὸ χῶμα, γιατὶ ἔτσι ἦταν καὶ τὰ ξερόκλαδα ἐκεῖνα ποὺ, γιὰ νὰ μὲ γελάσῃ, ἔπρεπε νὰ τοὺς μοιάζῃ στὴν ἐντέλεια! Ὥστε ἂν ἦταν πράσινα τὰ κλαδάκια, τὸ ἔντομο θὰ γινόταν πράσινο· ἂν ἦταν στρογγυλά, θὰ γινόταν στρογγυλό· ἂν ἦταν χοντρύτερα, θὰ γινόταν χοντρύτερο καὶ καθεξῆς.

Ὄχι μόνο λοιπὸν ψάρια καὶ μαλάκια, ἄλλα καὶ ζῶα τῆς ξηρᾶς ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα τῆς ἀφομοιώσεως. Στὰ ψάρια φαίνεται πιὸ θαυμαστὴ γιατί, μέσα στὸ νερό, πρέπει νὰ γίνουνται διάφανα σὰν αὐτό, γυάλινα, ποὺ εἶναι δύσκολο. Μὰ εἶναι πιὸ εὔκολο τάχα καὶ στὸ ζῶο τῆς ξηρᾶς νὰ πάρῃ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀντικειμένων ποὺ τὸ περιστοιχίζουν, ὥστε νὰ συγχέεται μὲ αὐτὰ καὶ νὰ γίνεται ἀόρατο, ἄφαντο; Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ μιὰ τέτοια ἰδιότης; πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν πρόνοια. τὴ σοφία, τὴν ἀληθινὰ μαγικὴ δύναμη τῆς Φύσης; καὶ πῶς νὰ μὴ λυπηθῇ ποὺ τὴν ἰδιότητα αὐτὴ δὲν τὴν ἔχει ἀπὸ τὴ Φύση κι' ὁ ἄνθρωπος;..

Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, ἂν μπορούσαμε καὶ μεῖς οἱ ἄνθρωποι, τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου, νὰ γινόμαστε ἄφαντοι ἀπ' τὸν ἐχθρό!.. Κανένα καὶ τίποτα δὲν θὰ φοβόμαστε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Κι' ἂν δὲν θᾶχαμε καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, ὦ, πόσα ἐγκλήματα θὰ μποροῦσαμε νὰ κάνουμε, ἀπίστοι κι' ἀτιμώρητοι!.. Γ' αὐτὸ φαίνεται ἡ Φύση δὲν τόλμησε νὰ δώσῃ τέτοιο ὅπλο στὸν ἄνθρωπο, ποὺ κι' ἔτσι κάνει τόσα κακά... Γιατὶ ἀντικαταστα ίνει τὴν ἰδιότητα νὰ γίνεται ἄφαντος μὲ τὴν πονηρία καὶ ξέρει νὰ κρύβεται ἀλλοιώτικα... Πολλὲς φορὲς ὅμως ἐσκέφθηκε, ἐπόθησε νὰ τὴν εἶχε κι' αὐτὸς πραγματικῶς. Θὰ ξέρετε βέβαια τὸν ἀρχαῖο μῦθο τοῦ Γύλη. Ὁ μυθοποιὸς φαντάσθηκε ἕνα μαγικὸ δακτυλίδι, ποὺ ἄμα τὸ φοροῦσε ὁ ἥρωάς του γινόταν ἀόρατος. Κι' ὁ Οὐέλλς, ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος, σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ παράξενα βιβλία του μᾶς παρουσιάζει κάποιον, ποὺ μὲ μιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια, μὲ μιὰ εἰδικὴ δίαιτα, κατάφερε νὰ κάμῃ τὸ σῶμα του ὅλο διάφανο σὰν τὸ γυαλὶ καὶ νὰ μὴ φαίνεται, ὅπως κι' ἡ βελανίδα στὸν ἀφρό.

Φυσικά, αὐτὰ εἶναι μῦθοι καὶ μυθιστορήματα. Ἂν ἐξετάσουμε ὅμως καλύτερα, θὰ ἰδοῦμε πὼς τὴν ἰδιότητα τῆς ἀφομοιώσεως, τὴν ἰδιότητα νὰ παίρνῃ τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ γίνεται ἀόρατος στοὺς ἐχθρούς του, τὴν ἔχει κι' ὁ ἄνθρωπος ἀρκετά. Τὸ κατορθώνει δηλαδὴ ὥς ἕνα βαθμὸ μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φορεῖ. Γιατί, παραδείγματος χάρῃ, οἱ στρατιῶτες στὸν πόλεμο φοροῦν χακί; Γιατὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸ χῶμα. Νὰ ἡ πονηριὰ ποὺ ἀντικαταστα ίνει τὴν ἄλλη φυσικὴ ἰδιότητα. Βλέπετε λοιπὸν πὼς οὔτε τὴ βελανίδα δὲν μπορεῖ νὰ ζηλέψῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὅλα τάχει κι' αὐτός. Μόνο ποὺ αἰωνίως παραπονιέται.

Σᾶς ἀσπάζομαι, **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—«Ἡ κυρά σου, μοῦ εἶπε ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος, θὰ τῶκανε αὐτὸ γιὰ μένα; ὄχι βέβαια! λοιπὸν κι' ἐγὼ δὲν ἀφίνω τὴν γυναῖκα μου!» Γύρισα χωρὶς παραμάννα. Καὶ τότε βγῆκε ἡ κυρία. Ἔ, νὰ ποὺ αὐτὴ βρῆκε...

Ἡ κυρία Κουτυριέ, μὲ τὴ Διονυσία της, ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια ὥς τὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ· εἶχε πάει νὰ ἰδῇ ἕναν ἄλλο ἄρρωστο.

Ὁ πατέρας μόνο ἀγρυπνοῦσε κοντὰ στὴν κούνια τῆς κόρης του. (*)

—Τί ὠφελεῖ τώρα; εἶπε θλιβερὰ βλέπσντας τὴν παραμάννα. Κοίταξέ το... μπορεῖ ποτὲ νὰ συνέλθῃ αὐτὸ τὸ παιδί;

Ἡ κυρία Κουτυριὲ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἄφησε τὴ Διονυσία σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ γύρισε στὴν κομψὴ λευκόχρυση κούνια.

—Ναί, ψιθύρισε, τὸ καϊμένο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ρυζάξῃ μόνο του, μὰ θὰ τὸ βοηθήσουμε.

Καὶ σταγόνα-σταγόνα, μὲ τὰ δυό της δάκτυλα, στὸ μισαναιχτὸ στοματάκι τοῦ ἑτοιμοθάνατου μωροῦ, ἡ κυρία Κουτυριὲ ἄρχισε νὰ χύνῃ τὸ εὐεργετικό, τὸ ζωογόνο της γάλα.

Μὲ τὴ μαντεύτρα ἐκείνη γνώση ποὺ κάθε μητέρα κατέχει, μὲ τίς φροντίδες καὶ μὲ τὶς ἀγρύπνιες της, μὲ τὴν ἀκατάπαυτη ἀφοσίωσή της, κατόρθωσε νἀποσπάσῃ τὸ μωρουδάκι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ τὸ γιατρεψε. Ἀλλὰ ἡ κυρία Κουτυριὲ τὸ... ἔσωσε.

* * *

Τὸ ἑτοιμοθάνατο παιδί, ποὺ μιὰ ἄλλη μητέρα ἀπ' τὴ δική του πῆγε νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ ζωή; ἦταν ἡ Ζερμαίν. Εὔκολα ἐννοεῖ κανεὶς τώρα τί ἐξαιρετικοὶ δεσμοὶ ἔνωναν αὐτὲς τίς δυὸ μητέρες μ' ὅλη τὴν κοινωνικὴ διαφορὰ ποὺ τίς χώριζε.

Δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ γίνῃ ἡ Διονυσία θετὸ σχεδὸν παιδὶ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπεκκὰρ, ἀφοῦ ἡ Ζερμαίν εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της;

Κι' ἂν ἡ κοινωνικὴ θέση τῶν Κουτυριὲ δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ἡ κυρία Μπεκκὰρ ἀνακάλυψε τέτοια παραμάννα, ἦταν ἐξ αἰτίας τοῦ οἰκογενειάρχη, τοῦ δυστυχισμένου μισοτρέλλου...

Πραγματικῶς, ὁ Κουτυριὲ δὲν ἤθελε νἀκούσῃ τίποτα. Κι' ὅπως δὲν συγχωροῦνε τὴν τύχη ποὺ τὸν κακομεταχειρίσθηκε, ἔτσι καὶ τὴν κ. Μπεκκὰρ ποὺ πῆγε νύκτα στὸ σπίτι του, νὰ τοῦ πάρῃ χωρὶς τὴν ἄδειά του τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ παραμάννα!

Δὲν τοὺς ἔφθανε λοιπὸν ποὺ αὐτὸς ἦταν θαμμένος-ζωντανὸς μέσα σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο κι' ἐδούλευε σὰ σκυλί; Ἔπρεπε τώρα νὰ πάῃ νὰ ζουλέψῃ κι' ἡ γυναῖκα του; Καὶ μὲ τὶ τρόπο! Μὲ τὶ αὐθαιρεσία! Μὲ τὶ τυραννικὴ ἀπαίτησι! Ὅσο τὸ συλλογιζόταν, τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβαινε στὸ κεφάλι. γινόταν ἄνω-κάτω...

Ἐκείνη τὴ νύκτα, γύρισε στὸ σπίτι του κατὰ τὶς δυὸ κι' ἀπόρησε πολὺ ποὺ βρῆκε τὴν πόρτ' ἀνοιχτή.

Κατὰ τὴ συνήθειά του, γιὰ νὰ μὴν ξυπνίσῃ κανένα, ἔβγαλε τὰ χονδροπάπουτσα τῆς δουλειᾶς κι' ἀνέβηκε ἀθόρυβα τὴ σκαλίτσα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κρεββατοκάμαρα, ὅταν, στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς καντήλας, εἶδε μιὰ ἀσπροφόρα γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεββατάκι τῶν παιδιῶν.

Ἐνόμισε πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ πὼς εἶχε σηκωθῆ μὲ τὰ νυχτικὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ περιποιηθῆ κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιά. Καὶ μπαίνοντας τῆς εἶπε:

—Τρελλάθηκες;... θὰ κρυώσῃς!... Πέσε γρήγορα!

Ἡ κυρία Μπεκκὰρ ὀπισθοχώρησε μὲ τρόμο.

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ οὔτε νἀναβαίνῃ τὸν εἶχε ἀκούσει οὔτε νὰ μπαίνῃ, στεκόταν μπροστά της,—ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τῆς μιλοῦσε στὸν ἑνικὸ καὶ τὴν ἔλεγε τρελή...

Ὥρμησε στὴν πόρτα, πέρασε ἀπὸ μπροστά του, κατέβηκε στὰ τέσσερα τὴ σκαλίτσα καί, μολονότι ἐμάντευσε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ποὺ ἐφύλαγε, πετάχτηκε στὸ δρόμο. τρομαγμένη ἀκόμα.

Σκέφθηκε τότε πὼς ὁ πατέρας μποροῦσε νὰ φυλάξῃ τώρα τὸ παιδί του κι' αὐτὴ νὰ γυρίσῃ πιὰ στὸ δικό της.

Ἄ, τί κρύο ποὺ ἔκανε, κι' αὐτὴ χωρὶς ἐπανωφόρι... Σταύρωσε τὰ μισό-γυμνα μπράτσα της στὸ στῆθος καί, μόλις σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ σαλάκι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπίτι της.

Ὁ δυστυχισμένος ἀνθρακωρύχος ἀπόμεινε κατάπληκτος... Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ξένη ποὺ βρῆκε στὸ σπίτι του κι' ἔφυγε μόλις τὸν εἶδε;... Φώναξε τὴ γυναῖκα του, κατέβηκε στὸ ἰσόγειο, ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ μικροῦ κήπου, κοίταξε στὸ δρόμο, ξανανέβηκε στὴν κάμαρα.

Ἔσκυψε στὸ σιδερένιο κρεββατάκι: Ὤ, μυστήριο! Τὸ μωρὸ ἔλειπε!...

«Ἡ κυρία Μπεκκὰρ ὀπισθοχώρησε μὲ τρόμο... (Σελ. 21, στ. α'.)

Ποιὸς νὰ τοῦ πῆ, ποιὸς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ;...

Δὲν ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Κάθησε τσακισμένος σὲ μιὰ καρέκλα. Ἡ καντήλα φώτιζε τὴν κάμαρα ἐκείνη λιγώτερο ἀπ' ὅσο ἡ λυχνία τοῦ ἀνθρακωρύχου τὸν λάκκο ὅπου ἔσπαζε τὸ κάρβουνο, κι' ὁ ἀέρας ἐκεῖ τοῦ φαινόταν βαρὺς ὅσο καὶ στὰ βάθη τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Στὸν ζοφερό του νοῦ, τὸν ταραγμένο κι' ἀδυνατισμένο, ἀνακατεύτηκαν ἔτσι οἱ δυὸ ἑστίες τῆς λύπης, τὸ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ τὸ σπίτι· κι' ὁ ὕπνος του βασανίσθηκε ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη, ὅπου ἓν' ἄσπρο φάντασμα τοῦ ἄρπαξε τὴ γυναῖκα του καὶ παιδί του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Θοῦμα μητρικῆς στοργῆς.

Μὲ πόσες προσπάθειες, μὲ πόσα τεχνάσματα, κατόρθωσε ἡ κυρία Κουτυριὲ νὰ συνταιριάσῃ τὰ πολλαπλᾶ της καθήκοντα καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως καλὴ σύζυγος, καλὴ μητέρα καὶ καλὴ παραμάννα!

Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γύρισε στὸ σπίτι της, ἄρχισε ὁ ἀγῶνας. Κι' ἀγῶνας ὄχι μὲ ἄνθρωπο λογικό. φρόνιμο, ἀλλὰ μ' ἕνα δυστυχισμένο ἀνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἔπιανε καμμιὰ λογική. Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τίς πρῶτες ἐξηγήσεις, τῆς ἀπαίτησε νὰ τοῦ ὁρκισθῆ πὼς δὲν θὰ ξαναπατοῦσε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πτί-Κρεζό.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ κάμῃ τέτοιο ὅρκο ἡ κυρία Κουτυριέ. Μαζὶ μὲ τὸ μητρικό της γάλα, εἶχε δώσει στὸ παιδὶ ἐκεῖνο καὶ τὴν ἀγάπη της. Καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ μὲ καλοπιάσματα, μὲ παρακάλια, μὲ περιποιήσεις... Ὁ νοῦς της κι' ἡ καρδιά της ἦταν στὸ μικρὸ ποὺ ξαναπαρνε ζωὴ κι' ὑγεία στὴ χρυσῆ του κουνίτσα. Δὲν θὰ τὸ πάρατοῦσε. Θὰ μοίραζε τὸ γάλα της 'ς αὐτὸ καὶ στὴ μικρή της Διονυσία.

Ἡ ἀπόφασή της ἦταν ἀκλόνητη. Τίποτα δὲν θὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο ποὺ τὸ θεωροῦσε πιὰ καθῆκόν της.

Καὶ τὶς ὧρες ποὺ ὁ ἄντρας ἔλειπε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, αὐτὴ πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Μπεκκὰρ καὶ βάζαινε τὴ μικρὴ Ζερμαίν. Συγχρόνως μιὰ ὑπηρέτρια, ἀπὸ κεῖ πήγαινε στοῦ Κουτυριέ, συγύριζε τὸ σπιτάκι κι' ἔπαιρνε τὰ δυὸ παιδιὰ στὴν ὁδὸ Κρεζό, ὅπου καὶ κῆπος ἦταν κι' εὐρυχωρία.

Ἔτσι οἱ δυὸ φιλόστοργες κι' ἀροσιωμένες μητέρες ἔκαναν θυσίες ἀμοιβαῖες:

Ἡ κυρία Κουτυριὲ πήγαινε στοὺς ἄλλους, κι' ἡ κυρία Μπεκκὰρ δεχόταν τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων στὸ δικό της.

Ἀλλὰ κι' ἡ τύχη βοήθησε τὶς δυὸ μητέρες ἤ καλύτερα ὁ ἴδιος ὁ Κουτυριέ.

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ τοῦ παρουσιάσθηκε τὸ ἄσπρο φάντασμα, ἔγεινε ἀκόμα πιὸ ἄγριος κι' ἀκοινώνητος. Γιὰ νὰ μὴν ἀπαντᾷ ἀνθρώπους στὸ δρόμο, πολλὲς φορὲς ἀργοῦσε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ δὲν ἐγύριζε στὸ σπίτι του παρὰ τὸ βράδυ.

—Νὰ μποροῦσα νὰ μὴν ἔβλεπα ποτὲ κανένα, εἶπε μιὰ μέρα στὴ γυναῖκα του. Νὰ ἐργάζουμαι ὁλημέρα καὶ νὰ κοιμοῦμαι ὁλημύχτα!...

Ἡ κυρία Κουτυριὲ ἔκαμε πὼς δὲν τἄκουσε τὸ εἶπε δμως τῆς κυρίας Μπεκκάρ.

Ἕπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα 1ου φύλλου σελ. 5

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΗΤΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 14.)

ε'. Καὶ Εὔφημον Μνείαν λαμβάνουν οἱ ἐχοντες ἀριθμὸν Εὐσημῶν μέχρι των δύο τρίτων τουλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

7.— Ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν λεπτομερῆ Σημειωσιν ὁλων τῶν Εὐσημῶν, τα ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' ἀποτελέσματα. Ἡ Σημείωσις αὕτη πρέπει ν' ἐναγραφῇ χωριστὰ ἕκαστην ἀπονομὴν Εὐσήμων, τὸν Διαγωνισμὸν κατα τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου. Καὶ εἰς τ ο τέλος τὸ ἄθροισμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀλληλογραφία Μικραὶ Ἀγγελίαι

1.— Κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον, καὶ τ' ἀδελφιά του, ὅσα ἔχουν ἕνίοτης ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διαπλάσιν ἐπὶ παντοίων θεμάτων τῆς ἐκλογῆς των, ἐπὶ ζητημάτων του κυκλου μας, ἐντυπωσεών των, κλπ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗαι, διὰ νὰ λαμβανωνται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν καθαρογραμμεναι οταν οἱ περιέχουν τι ἄξιον απαντήσεως καὶ ὅταν ἐπιτρέκῃ ὁ χῶρος, ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰσοιαιτέραν στήλην, ἡ οποια ἐπιγράφεται *Ἄλλη ογραφία τῆς Διαπλάσεως*.

2.—Ἐκκος τῆς ἀλληλογ.αφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως, οἱ φίλοι της συγκοινωνουν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπαρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαιτερα στήλη ἐπιγραφομένη *Μικραὶ Ἀγγελίαι*, ὅπου ἕκαστος δυναται να σημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφοριαν, ἢ ἐρώτησιν, ἢ πρόταυιν, ἢ ἀγγελίαν, — τῇ ἐγκρίσει παντοτε τῆς Διαπλάσεως, — προ καιαβάλλων ιο ἀντίτιμον κατο την ἑξῆς διατίμησιν:

α'.—Διὰ κάθε Μικράν Ἀγγελίαν, αποτελουμενην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα το πολὺ λεξεις μὲ ἁπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, πληρώνονται δραχμαὶ 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν δεκα λέξεων, 30 λεπτα ἡ λέξις, μὲ παχεια δὲ στοιχεῖα λεπτα 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπτα 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχ. 1,50, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν μόνον λέξιν ἂν ἀποτελεῖται,

β'.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύσουν εἰς την Διάπλασιν Μικραν Ἀγγελιαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλασιον.

γ'.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὑβριστικαί, ἀπρεπεῖς ἐν γένει, ἢ ἀντικείμεναι πρὸς τὸ καθεστως, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διαπλασιν». Ἡ πληρωμὴ δίδει το δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ κανεὶς ὅ,τι ἐγκρίνεται, ὄχι ὅμως καὶ ὅ,τι θέλει.

3.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἀλλ' ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων. Ἀγόρια ἀλληλογραφοῦν μὲ ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματοσήμου 60 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ πρῶτα ἡ Διάπλασις καὶ ἂν τὰς ἐγκρίνῃ νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν.

1.—*Μικρὰ Μυστικὰ* ὀνομάζονται τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξέδοσεν ἡ Διάπλασις, διὰ ν' ἀνταλλάσσωνται κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἕκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν περιεχει 30 ἐρωτήσεις καὶ, ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—Τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 30. Δέσμη τεσσάρων τετραδίων δρ. 1.

3.— Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίγονται ἀποκλεισικῶς μεταξὺ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ, ἢ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας». Αἱ προτάσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἑξῆς: Διὰ μίαν ἔως τρεῖς τὸ πολὺ προτάσεις, λεπτὰ 75, διὰ τὰς περιπλέον εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον 20 λεπτὰ ἡ λέξις· (π. χ. «ὁ Α θέλει νὰ ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β», ἢ: «ὁ Α μὲ τὸν Β καὶ μὲ τὸν Γ», ἢ: ὁ Α μὲ τὸν Β, μὲ τὸν Γ καὶ μὲ τὸν Δ». Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προτάσεις πληρώνει 75 λεπτά. Ἀλλ' ἡ πρότασις: «ὁ Α θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β, μὲ τὸν Γ, μὲ τὸν Δ, μὲ τὸν Ἥρωα τοῦ Σουλίου, μὲ τὸν Μικρὸν Ἀθηναῖον καὶ μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα, πληρώνει λεπτὰ 75+1,20=1,95, προσείθενται δηλαδὴ 1,20 διὰ τὰς ἓξ λέξεις τῶν ἐπιπλέον τριῶν ψευδωνύμων.)

β'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἂν τὴν δεχθῇ, τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἓν τετράδιόν του πρὸς τὴν Διάπλασιν συμπεπληρωμένον κατὰ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, (§ γ'), ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα, καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον, ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον ἓν ἰδικόν του, (συμπεπληρωμένον ἐπίσης), διὰ ν' ἀποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγήν. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν στέλλει δεύτερος.

γ'.—Ὁ τα δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν τον, πρέπει πρῶτον νὰ γράψουν τ ς ἀπαντήσεις, νὰ τὸ ὑπογράψουν πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν τον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομα των μαζί, (ἂν θέλουν νὰ φανερωθοῦν), νὰ ἐσωκλείσουν γραμματόσημον εἴκοσι λεπτῶν, (πάντοτε 20 λεπτῶν δι' ὁποιονδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον, διότι μὲ αὐτά, ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, πληρώνεται καὶ ἡ πολυσχιδὴς ὑπηρεσία τῆς ἀνταλλαγῆς: Μ. Μυστικῶν), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἑξαφύλλου μὲ μολυβδοκόνδυλον, πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡ Διαπλάσεως ὅπως το διαβιβάσῃ.

4.—Τετράδια μὲ ἄκοσμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, ἢ ἀντικειμένας πρὸς τὸ καθεστως, ἢ μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμούς, μὲ πειράγματα, μὲ προτάσεις ἢ μὲ πληροφορίας ἐκτὸς τῶν ἀπαντήσεων, δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

5.—Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἤτοι τὰν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολύ, δημοσιεύομεν μέν, ἀλλὰ σημειωμένοι, συγχρόνως; μὲ τὴν δημοσίευσιν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τετραδίων τὰ ὁποῖα ὀφείλει ὁ προτείναν, ἐντὸς παρενθέσεως εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του.

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μας, διὰ τοῦ Γραφείου ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἂν τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Γραφεῖόν μας ὡς καθυστερῶν.

7.— Χάριν οἰκονομίας, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἔντυπα, ὅτε πληρώνουν ἑλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, ἀφίνουσα ἀνοικτὸν τὸν φάκελλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ Ἐσσπάθωμα.—Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

1.—Ἐσσπάθωμα λέγεται ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν κα ταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον

2.— Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν εὐγενῆ ἁμιλλαν τῶν φίλων της, ἵδρυσε Διαγωνισμὸν Ἐσσπαθώματος, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἑκάστην προκήρυξιν. Ἐκτακτοι τιμαὶ καὶ ἄμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἐσσπαθώνοντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ἐσσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους καὶ τριμήνους καὶ δεύτερον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὑρίσκοντες ἀγοραστὰς ἑβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διανομὴν τοῦ φύλλου, καὶ τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Οὗτοι ὀνομάζονται *Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως.— Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.

1.—Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ποκτήσουν δεύτερ ὑπὸ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν.

2.— Μεχρὶ τοῦδε ἐξεδόθησαν 52 τόμοι ὡς ἑξῆς: Α') Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι του 1893 ἐξεδόθησαι 24 τομοι. ὀνομαζομενοι «Τόμον τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος, 22ος, 23ος καὶ 24ος ἐξηντλήθησαν προ πολλοῦ.—Β'.) Ἀπὸ ιου 1894ῆ «Διαπλασις» ἔγινεν ἀπὸ δεκαπενθημερου ἑβδομαδιαία, ἤλλαξε σχῆμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς την Β' Περιοδον. Καὶ κατα τὸ διάστημα τοῦτο, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1894 μεχρι τοῦ 1921, ἐξεδόθησαν τομοι 28, ὀνομαζόμενοι «Τομοι τῆς Β' Περιόδου».

3.— Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδων,» ἔχει ἐκδόσει καὶ τόμους ἀνεξαρτήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιεχοντας ἕκαστος ἀπὸ ἓν τερπνὸν καὶ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστόρημα εἰκονογραφημενον. Οἱ τόμοι οὗτοι τιτλοφοροῦνται *Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως*.

4. — Λεπτομερῆς Τιμοκαταλογος τῶν τόμων «Διαπλάσεως» καὶ Βιβλιοθήκης» δημοσιεύεται ἑκαστοτε εἰς το φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνανέωσις συνδρομῆς.—Τρόποι ἀποστολῆς χρημάτων.

1.— Ἡ συνδρομη εἰς την Διάπλασιν εἶναι πρωτηρωτέα· ἐπομενως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθησῃ, πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομη του, νὰ την ἀνανεωσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθησῃ, ὀφείλει νὰ τὸ δηλωσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ Ταχυδρομικοῦ δελταριου, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ πρωτον μετα την λῆξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλαδιων, σημειῶν ἐπ αὐ.οῦ την λεξιν «ἀπαρωσεκτον» *μὲ τὸ ὄνομά του καθαρὰ καὶ τὴν διεύθυνσίν του.*

2.—Πᾶσα ἀποστολὴ χρημαιων καὶ παραγγελία, καὶ εν γενει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται προς τον κ. *Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον διευθυντην καὶ ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδων ὁδὸς Εὐρυπίδου 3σ, εἰς Ἀθήνας.* Το ἀντιτιμον τῶν συνδρομων καὶ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστελλεται: *Α'*) Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (Mandat de poste), ἡ ὁποια—σημειωτέον καλως—εἶναι το ἀσφαλεστερον καὶ οἱ' αὐτο το προτιμωτερον ἀπὸ καθε ἄλλο μεσον ἀποστολῆς χρημάτων. *Β'*) Ἐλλείψει ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ χαρτονομισμάτων καὶ γραμματοσήμων Ἑλληνικῶν. (Τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀποστελλόμενα χαρτονομίσματα ἢ γραμματόσημα ξένων Κρατῶν ἐξαργυροῦνται διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀποστολέως ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἀθηνῶν, καταλογιζομένης εἰς βαρος αὐτοῦ τῆς προκυπτούσης ἐπὶ ἑλαττον ἐιτροφῆς ἐκ τῆς μετατροπῆς αὐτῶν εἰς δραχμάς). *Γ'*) Διὰ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ οἱασδήποτε τῶν ἐν *Ἀθήναις Τραπεζῶν*, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 50 διὰ χαρτόσημον τῆς ἐξαργυρώσεως. *Δ'*) Διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτοῦ χαρτονίου.—*Ε'*) Διὰ ληξιπροθέμων τοκομεριδίων, μὴ κληρωθεισῶν δμως εἰσέτι λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος των 6 ἢ τῶν 2,50 δραχ. δεκτῶν πρὸς 5 30 τῶν μέν, καὶ πρὸς 2,20 τῶν δέ. (Ἐξωτερικὰ ἐν γένει τοκομερίδια εἶνε ἀπαράδεκτα).—*ΣΤ'*) Διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἱασδήποτε Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρὶς ν' ἀναγράφεται ἐπ' αὐτῶν ὄνομα παραλήπτου).— *Ζ'*) Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀντὶ γραμματοσήμων, προτιμώτερον εἶναι νὰ στέλλωνται *Διεθνῆ ἔνσημα ἀπαντήσεως* (Coupon-reponse international) πωλούμενα εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτὰ ἕκαστον.

3.— Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη* καὶ καλῶς *σφραγισμένη δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ*, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως — Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1.— Ὁ πληρῶνων ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιᾶς ταινίας τυπωμένης. ὑτὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ δρ. 1,50 διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2.—Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητάς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἔλεγχον πρὸς βεβαίωσιν ὅτι οὔτε ἑνὸς συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἑκάστης πόλεως.

"Οστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον τακτικά, πρέπει νὰ ἔλθει βέβαιος ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς του ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσίν του, εἴτε ὡς μετοικήσας καὶ παραλείψας νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἡ ἀπώλεια δὲν εὐθύνει ποτὲ τὸ Γραφεῖον μας, οὐδεμία ἀνεξαιρέτως ἀντικατάστασις ἀπολεσθέντων φύλλων γίνεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. ("Ἕκαστον φύλλον γενικῶς λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπτὰ 50).

3.— Ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀποστολὴ φύλλου, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Γραφείου μας, δὲν γίνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας ψευτάκος ἐκαυχᾶτο ὅτι με μιὰ γροθιὰ ἐσκότωσε ἕνα γάϊδαρο. Κι' ἕνας μικρὸς ἐφώναξε:

—Καίν! Καίν! Τί ἔκαμες τὸν ἀδελφό σου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταντάλου

* * *

Ἡ Κική ξυπνᾷ τρομαγμένη.

—Τί ἔπαθες; τὴ ρωτᾷ ἡ μαμμά της.

—Ἀχ! ἐκεῖνο τὸ κακὸ ὄνειρο.....

—Τί ὄνειρο, παιδί μου;

—Μπά, τὸ ἔχασες; Μὰ μαζὶ δὲν τὸ θυμᾶσαι;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδ. Πορφύρας

* * *

Ἡ *μητέρα*: Μὴ τὸν κουνᾶς τώρα τὸν Τάκη, ποὺ πίνει νερό καὶ πνιγῆ!

Ὁ *Τοτός*: Τί λές, μαμά; Σ' ἕνα ποτήρι νερὸ θὰ πνιγῆ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυβίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12 Δεκεμβρίου 1921

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐπτενὸς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἔως τὸ μεσημέρι κάθε Δευτέρας, ποὺ κάμων τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἂν καὶ δὲν ἔγραφα τίποτα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχήσω, πολλοὶ φίλοι μας ἤμαθαν ὅτι ὁ κ. Παπαδόπουλος ἦταν ἄρρωστος καὶ μ' ἐρωτοῦν ὁλονα γιὰ τὴν ὑγεία του. Ναί, εὐτυχῶς τώρα εἶναι καλά. Ὑπέφερε ὅμως πολὺ κὶ ἀναγκάσθηκε νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη, σοβαρὴ καὶ δύσκολη ἐγχείρηση, ποὺ τὸν ἐκράτησε στὸ Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο δυόμισυ ἡμνες. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ, ὅτι ὁ ἀγαπητός μας Διευθυντὴς διέτρεξε καὶ κίνδυνο ζωῆς, ἀλλὰ εὐθήκε μὲ τὴ βοήθεια πρῶτα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ θυμασία ἐπέμβαση τοῦ ἐξόχου χειρουργου κ. Γ. Φωκᾶ καὶ τῶν ἄλλων διαπρεπῶν ἰατρῶν ποὺ τὸν ἐθεράπευαν, Γκόζη, Δεβαθινοπούλου, Γρηγορράκη. Πρὸς ὅλους αὐτοὺς, καθὼς καὶ πρὸς τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἀρεταιείου, ὁ κ. Παπαδόπουλος αἰσθάνεται τὴν ζωηρότερα εὐγνωμοσύνη. Ἀλλὰ καὶ σεῖς πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμονῆτε, γιατὶ γιατρεύφαν ἐκεῖνον ποὺ σὲ σᾶς ἔχει ἀφιερωμένη ζῆλη τοῦ τῇ ζῆσῃ, ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ τὸν ἐκαμαν νὰ γορίση, γρήγορα σχετικῶς, στὴ γραφεῖο του, στὴν ἐργασία του, στὰ διαπλασόπουλά του.

Τὸ ἐφετινὸ Ἐσσπάθωμα θὰ διπερξῇ, φαίνεται, ὅλα τὰ προηγούμενα. Εὐχαριστῶ τοὺς καλοὺς μου φίλους ποὺ ἐργάζονται μὲ τόσο ἐξαιρετικὴ προθυμία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τους βοηθοῦν καὶ τὰ δυό μου νέα ἐλκυστικώτατα μυθιστορήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι μοῦ γράφουν ἐνθουσιωδῶς, ἄλλα μου ἐκλεκτὰ περιεχόμενα. τὸ χαρτί μου ποὺ εἶναι τώρα ἀρκετὰ κιλό, —γιὰ τὰς πρωτάσεις μᾶλιστα, —κι' ἡ συνδρομή μου, σθηνότερη ἀπὸ κάθε ἄλλου περιοδικοῦ.

Σήμερα τελειώνει κι' ὁ Ὁδηγός. Καὶ πάλι συνιστῶ τὴν ἀνάγνωσή του σὲ ὅλους καὶ προπάντων τοὺς νέους συνδρομητάς. Βῆμα δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς στὴ Διάπλασι, ἂν δὲν ξέρῃ ἀπέξω τὸν Ὁδηγό!

Σοῦ ἔστειλα, *Φιλόημε*, καὶ τὸ φύλλο ποὺ δὲν ἔλαβες. Ναί, κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ στὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν γράφεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις. Ἔτσι πρέπει. Αἱ εὐχαριστίαι, αἱ προσθῆκαι στὰ περιθώρια, τὰ ἄσχετα λόγια, μᾶλλον ἀσχημίζουν παρὰ στολίζουν τὸ τετράδιο.

Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα, εὐχαριστῶ τὸν ἀδελφό σου κι' εὐχομαι νὰ γίνῃ καλὰ γιὰ μοῦ τὰ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος. Τὰ «Παναθήναια» ἦταν καλὸ περιοδικό, ἀλλὰ δὲν ἐκδίδεται πλέον. Στὴν ἡλικία σου δὲν μπορεῖς νὰ διαβάζῃς ἄλλα μυθιστορήματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δημοσιεύθη. Τὸ ψευδώνυμο ποὺ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶναι κατάλληλο. Τὸ γράμμα σου, *Λαμπερό Ἀστέρι*, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Γράφεις πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καὶ τὰ λὲς ὡραῖα. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ποὺ τὰ πολλὰ μαθήματα δὲν σ' ἀφίνουν νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ μεγάλο κακό.... Ἀλήθεια, πές στὸ Σύλλογό σας νὰ μοῦ στέλνῃ τὰ περιοδικά του. Δὲν τὰ εἶδα ἀκόμη.

Τὰ ἴδια καὶ σὲ σένα, πολυάσχολε *Ἰωνικὲ Οὐρανέ*. Τὸ «σὲ συγχαίρω» ποὺ λέμε κοινῶς, εἶναι «σοῦ συγχαίρω» δηλαδὴ «χαίρω σὺν σοί». Δὲν εἶναι λοιπὸν συντακτικὸ λάθος· τὸ πολὺ πολὺ μιὰ ἀνωμαλία ποὺ τὴν καθιέρωσε πιὰ ἡ συνήθεια. Ἡ γλῶσσα ἔχει ἄπειρα τέτοια παραδείγματα.

Τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ μοῦ γράφει ὁ *Πανταχοῦ Παρών*: «Μ' ἀνέκραξαν χαρά μου ἔλαβα τὸ 1ο φύλλο τοῦ 41ου ἔτους σου. Σοῦ εὐχομαι νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς. Ἂν καὶ ἐσκόπευα φέτος νὰ πάψω πιὰ νὰ εἶμαι συνδρομητής, μόλις διάβασα τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ τοῦ φύλλου, πέταξα μακριὰ αὐτὴ τὴ σκέψη κι' εἶπα ἀποφασιστικά: Θὰ τὴν παίρνω κι' ἂς κοντεύω 18 ἐτῶν!» Ὤ, πόσοι δὲν τὸ εἶπαν αὐτό! Καὶ πολὺ μεγαλύτεροι....

Μυροβόλος Ἰωνία, μὲ πολλὴ χαρά μου ἔλαβα τὸ γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρό. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές σου. Κι' ἐγὼ σέβομα θὰ προτιμοῦσα νὰ σὲ εἶχα ἐδῶ καὶ νὰ τὶς ἄκουγα ἀπὸ τὸ στόμα σου. Ἀλλὰ καὶ στὸγράμμα σου τὶς διατύπωσες τόσο ὡραῖα!

Ὁ λόγος ἀτλούστατος, *Νεφέλη*. Ἡ νέα μας γλῶσσα δὲν ἔχει μακρὰ καὶ βραχέα. Τὰ σπουδάζουμε στὴν ἀρχαία γιὰ τὸν τονισμό —νὰ ἔξερουμε ἀδιαλείπτως πότε νὰ βάζουμε περισπωμένη, —καὶ γιὰ τὸ μέτρο· ἀλλὰ στὴν προφορὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ θέση. Ἔτσι τὸ ἴδιο προφέρουμε Βῶλος καὶ βόλος, εἴτε ἀρχαία μιλοῦμε εἴτε νέα. Ἐπίσης δὲν ἔχουν καμμιὰ διαφορὰ αἱ δίφθογγοι: τὸ αι εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ ε καὶ τὸ οι μὲ τὰ ει η υ ι. Μόνο σὲ μερικοὺς τόπους ἀκούονται ἀκόμη τὰ διπλὰ λλ. νν, καὶ τὸ ν προφέρεται περίπου σὰν τὸ γαλλικὸ n. Ὅσα αὐτὰ ποὺ θέλεις νὰ γίνῃ, θάταν καὶ περιττὸ καὶ ἀδύνατο.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Πέπλος τῆς Νυκτός, Γλυκειὰ Ἑλλάς, Ρήγας Φεραῖος, Καρυοθραύστης, Ἄρατος, Σπου

θησαν') *Ἀγαθὸν Διάβολον* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ') *Γλυκὸ Νερό* (ὅλας σου αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν' ἄλλ' Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δέκτες καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα πρέπει νὰ γράφονται χωριστά, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα') *Τριανταφυλλένιαν* (ἀνενεώθη, εὐχαριστῶ') *Ἄνθὸν Δάφνης* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου πατέρα· ναί, ὁ κυρίος, θῦμα τοῦ καθήκοντος· εἶδες ὅμως πῶς ἐφρόντισε νὰ σ' ἐξασφαλίσῃ νὰ λάτ εὐς παιδί μου τῆς μνήμης τους') *Μαυρούκαν* (ὁ κ. Π σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπλῶμα ποὺ τοῦκανες δῶρο στὴ γιορτή του') *Μαρίαν Ἀπ. Μ.* (χειρατισμοὺς καὶ στὸ μπαμπᾶ θὰ ἐξῶ ὑπ ὄψει μου τὴ σύστασή τοῦ') *Φύρισν* (ἔστειλα· ἀνοιξε τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη, ποὺ ἦλθε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ἀπ' τὴ Σχολὴ ὅπου ἐδίδασκε τότε ὁ Ψυχάρης') *Ὄψιμον Κρίνον* (ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ ὡραῖα γράμματά σου, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά') *Ἰωάννην Θ Κωνστ.* (εὐχαριστῶ πολὺ ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶναι δημοσιευμένη εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1917, 18, 19, ὁ δὲ «Ἑρρίκος Δαλλιτὸ» εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916· εἰς τοὺς Τιμοκαταλόγους βλέπεις πόσο στοιχίζουν') *Κυρὰ-Φροσύνην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἔτσι, νάφίνης τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος καὶ νὰ μοῦ γράφῃς') *Κρητικὸ Προσκοπάκι* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου') *Κάτωνα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰς ἐνεργείας') *Ἀεροναύτην Σμύρνης* (πολὺ ὡραῖος αὐτὸς ὁ διάλογος. ἐγέλασα') *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες* (βραβεῖον ἔστειλα') *Β. Γκλάβανον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Κώσταν Μιχαηλίδην*, Ι. *Κυριαζῆν*, *Σ. Σαγιάν*, *Πυροβολιάκι*, *Ὄνειρ. Ἑλλάδα*, *Μικρὸν Ποιητήν*, *Πουλάκι τῆς Ἐρήμου*, *Στραβόξυλο*, *Ἀνθρωπόμ. Γορίλλαν κλπ.*

Πρίγκηπα τῆς Ὀυαλλίας, *Ἀβραὰμ Λίγκολν*, *Βασιλέα Ἀθάμαντα*, *Μυστικὸν τοῦ Βοσπόρου*, *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα*, *Γρηγόριον Ε'* (ἔστειλα')

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11ην Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕοΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 6*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 630* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 7.20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ — Ἕκαστος τόμος ἄδραφος *δρ. 20* καὶ ραμμένος *δρ. 22*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄδραφος καὶ δρ. *1.50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *3*. — εἴτε ἄδραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1921

Μὲ τὰς 408 Σελίδας του. — Μὲ τὰς 200 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν «Μικρὸν Ἐθελοντήν». — Μὲ τὴν «Δεύτερη Πατρίδα». — Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμῳδίας, δράματα, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄδραφος δρ. 20*—(καὶ ταχυδρ. δρ. 20.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 23. διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 22—(καὶ ταχυδρ δρ. 23.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 25 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Εἰς τὴν ἴδιαν τιμὴν πωλοῦνται καὶ ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ *Τόμοι τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1920.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 1990ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου· ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

26. Λεξίγριφος.

Βλέπει τὸ πρῶτο μου ἁπλῶς
Τὸ δεύτερο καὶ τρίτο ἀντωνυμίες
Τ' ὅλο Ρωμαῖος λυρικός.
Ποὺ ἔγραψε Ὠδὰς καὶ Ἐλεγεῖες.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Α. Ματζουράνη

27. Μεταγραμματισμὸς

Σοῦ φυλάω ἐγὼ τὸ σπίτι
Ἀπὸ κάθε σοῦ ἐχθρό
Μὰ καὶ πάλι στὸ στηρίζω,
Ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τὸ λαιμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρ. τῆς Εὐτυχίας

28. Τονόγριφος

Εἶμαι τόγομα Ἁγίας
Ἂν τὸν τόνο μου ἀνεβάσῃς,
Μιὰ πρωτεύουσα, κοντά μας,
Θὰ ἰδῇς καὶ θὰ θαυμάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθρίου Οὐρανοῦ

29. Ἀστὴρ

* * * Ὀρτζοντίως, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
* * * Καθέτως, πτηνόν.
* * * I * * * Διαγωνίως μέγας ἀρχιτέκτων καὶ στρατηγὸς ὀνομαστός.
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκρᾶ.

30. Ἐπιγραφὴ

Ι Α Ι
Κ Π Ε Ε Η
Ρ Ι Ι Θ Α
Α Α Ν Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περουζέ.

31—35. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θέρος, πόνος, σηκός, τρόπος, ἀτελής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τ. Μεσολογγ.

36. Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα τῆς Ρώμης:

1, Θηρίον· 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 3, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 4, Ζῷον κατοικίδιον· 5, Πρόθεσις δισύλλαβος· 6, Τόπος ἱερός· 7, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 8, Μέγας ποιητής· 9, Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Λ. Ἀργυρίου

37—40. Μικτὰ παραγγέλματα

1. — φλς - βθ
2. — εο - εαεο
3. — ρκν - φλττ
4. — εο - εου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

41. Τρίφος

			1
	γραψα	1	1
Ἐ!	20		ασκ
	τὴν		
	πλᾶσιν	1	1
			1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

42 Charade

Entier, je suis une saison;
Ami lecteur, si de mon nom
Une seule lettre est ôtée,
Je ne suit qu' une journée.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

43 Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Ταρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων (γαλλιστ.), ἀποτελοῦν μεγάλην πρωτεύουσαν;

1, Ἕρπω. 2, Κύφυῆς. 5, Καταβιβάζω. 4, Ἡμέρα. 5, Ὠφελῶ. 6, Λαμβανω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερβέρου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34.

500. Μῦθος (μὴ θῶς).—Πτνδαρος - Μτνδαρος. — 502. Ἴφαμα φάσμα. — 503 Ἡ σκιά. — 505. ΦΑΣΙΑΝΟΣ (ἀφασία, σαῦς, Ἰάσιον, νόσος, οἶνος.) —506 — 510. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Ν: σανός, κράνος, τέκνον, Πόντος, μονάς.—511. ΤΑΩΣ (ΜισΤρᾶς, Ἀνάφη, χρῶμα, ἄλσος.) —512. Ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου εἶναι ἔπος.—513. Ὁ Πάρις ἥρπασεν τὴν Ἑλένην (ὦ! παρ' εἰς ιρ πασ ἐν τεῖνε Λεῦν.)— 514. Rôle - drole.— 515. Poire - Loire.

504. Ο ΡΑΤΙΟΣ	
Ρ Σ Κ Κ	
ΑΣΣΥΡΙΑ	ΣΙΑΝΟΣ
Τ Υ Ι Π	
ΙΚΡΙΩΜΑ	
Ο Ι Μ Ν	
ΣΚΑΠΑΝΗ	

Τὸ ὡρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλῶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ, μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωρίστὸς στίχος δρ. 1.60.

(ΚΒ' — 14)

Διαγωνισμὸς *Ροδοδάκτυλης Αὐγούλας*. Βραβεύτηκε ὁ *Κοινὸς Ἀηδόνης*. Ἀναμένω διεύθυνσιν, λοιπὸν εὐχαριστῶ. — *Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα.*

(ΚΒ' — 15)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ. Πόση λύπη γιὰ εἰπωτα! Πιστεύω νἄλαβες κ' ἔστι. ΡΙΤΑ.

(ΚΒ' — 16)

ΙΣΤΑΡ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπάντηση ποὺ ἔδωσες στὸν *Ἐπαναστάτη*.— ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 17)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, στοῦ κουφοῦ τὴ θύρα ὅσο θέλεις κτύπα — ΡΙΤΑ.

(ΚΒ' — 18)

Παναγία τῶν *Ρόδων*, *Φιλέρημε*, τετραδάκια σας μοῦ ἤρεσαν πολύ. εὐχαριστῶ. *Φιφῆς.*

(ΚΒ' — 19)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Διαγωνισμὸς ἀγράφων καλλιτεχνικῶν καρτῶν καὶ σχίτσων. Βραβεῖον Α' Τὸ παιδίον τῶν Δασῶν, Β' ὁ Μαργαριταρένιος Σταυρός. Προθεσμία δίμηνος. Δῆσις ἀγγελίας ΚΑ' 582.

(ΚΒ' — 20)

Χίλιες θερμὲς εὐχὲς στὸ Γυμνασιακὸ Ζιζάνιο γιὰ τὴ γιορτή του. — Μάγος Λυτρωτής, Ζιζανάκι. (καθυστερήσασα)

(ΚΒ' — 21)

ΑΡΧΙΠΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Γιὰ τὴ γιορτή σου εὔχομαι χρόνια πολλὰ μεστὰ εὐτυχίας. — ΙΩΝΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 22)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλο τὸ Διαπλασιόκοσμο. *Μαχητής.*

(ΚΒ' — 23)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ γεωγραφικῶν καρτ-ποστάλ καὶ σχίτσων. Βραβεῖον Α' Βασιλεὺς τοῦ Γελωτος. Βραβεῖον Β' Σωτηριώτισσα. Εὐχαριστίας πολλὰς διὰ τοὺς στείλαντας. Συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν. Παρακαλεῖσθε ὅπως στείλετε τὰς διευθύνσεις σας.

Ὁ πρόεδρος, Κ. Πολίτης.

Τύποις περιοδικοῦ «Σφαῖρας»